

slaget siger det: det maa være en Ret, der føres igennem paa den Maade, at det er Patentkommissionens Skøn, der er det afgørende under Recurs til den overordnede Kommission, denne særlige Kommission, som man efter Lovforslaget kan fordre nedjat til at afgøre Spørgsmaalet. Det er jo nemlig saa, at naar der foreligger et Patent og nogen gør en Forandring derved, saa kan derved fremkomme noget ganske nyt; men den foretagne Forandring kan ogsaa være i den Grad uvæsentlig, at det vilde være unaturligt at give Patent derpaa, noget, som § 4. udtrykkelig siger. Men det samme, som gøres gældende i § 4, kan ogsaa gøres gældende i Almindelighed: at mange Menninger, finde paa noget, som de virkelig anse for en selvstændig og ny Opfindelse, men som i Virkeligheden ikke har anden Betydning end at gøre det samme paa en anden Maade end tidligere, noget, der i Virkeligheden ikke er bedre, maasse knap saa godt som det tidligere og derfor slet ikke fortjener særlig Beskyttelse. Det Spørgsmaal kan ingen Domstol afgøre, det kan kun afgøres ved et sagligt Skøn, netop ved et saadant Skøn, som Lovforslaget forudsætter, af et Skøn først af Patentkommissionen og derefter, hvis man ikke finder sig tilfreds dermed — heller ikke ved dens 2den Behandling af Sagen — ved Ud nævnelse af en anden dertil beklædet Kommission og Behandling af Sagen af den. Jeg antager derfor, at der er Anledning til at overveje det Spørgsmaal, om der ikke i Loven skulde bestemmes, at for at Patentet skulde kunne gives, skulde der være Spørgsmaal om en selvstændig Opfindelse, som navnlig havde det ejendommelige, at der var noget ved den, der kunde have Betydning i Livet, saa at det ikke var noget aldeles ligegyldigt.

Et tredje Hovedpunkt, jeg vil tillade mig at dvæle nogle Øjeblikke ved, er Rettergangsmåden. Lovforslaget har en Bestemmelse om, at alle Sager med Hensyn til Omstødselse af Patenter skulde anlægges ved Hof- og Stadsretten i København. Dette forekommer mig at være meget forfæret. Ved at foreskrive noget saadant vil man jo først og fremmest drage vedkommende bort fra deres Værneting, men det er noget, man meget nødig skal indlade sig paa. Det er noget, Lovgivningen i det hele har holdt sig langt borte fra og kun kender som rene Undtagelsestilfælde, ganske vist bestemte Klasser af Tilfælde, men dog Undtagelsestilfælde. Det er en Sag, som ikke er uden Betydning for den, mod hvem en saadan Sag anlægges. Det er langt fra alle, der have Patenter, der bo i København, der er

en Mængde, og det er vel de fattigste og dem, der i Reglen have mindst Raad til at betale Udgifterne til Processførelse om et Patent, der bo udenfor København. Jeg kunde forstaa, om man sagde, at alle, som ikke have dansk Værneting, skulde kunne søgges ved Hof- og Stadsretten, saa at altsaa den store Mængde udenlandske Patenthavere skulde kunne søgges der. Det vilde være rimeligt og naturligt, men jeg kan ikke forstaa, hvorfor ærede Medborgere ude paa Landet skulde tvinges til Søgmaal i København a prima instantia. Sæt, at Striden om Patentet netop bestaar mellem to Haandværkere eller Fabrikanter, som bo ude paa Landet, hvorfor skulde de dog gaa til Hof- og Stadsretten med denne Sag i Stedet for at udprocedere den ved indstævntes Værneting? Jeg ser aldeles ingen Grund dertil, thi Hof- og Stadsretten vil ikke sidde inde med flere Betingelser end enhver anden Ret for at dømme i dette Spørgsmaal. Der vil dog altid som Grundlag for Dommen være et sagtyndigt Skøn, som lige saa vel kan bedømmes af en Underret som af Hof- og Stadsretten. Men lige saa lidt, som jeg vil finde dette naturligt, lige saa lidt kan jeg slutte mig til den Tanke, at man skulde udvide Sø- og Handelsretten til at blive en sagtyndig Domstol i Patentsager. Der vil behøves et meget stort Apparat dertil, der vil behøves en Udvidelse af Retten med en Mængde Medlemmer, men det forekommer mig at være et meget stort Spørgsmaal, om man skal gøre noget saadant, om man skal tilvejebringe en Udvidelse af Loven om Sø- og Handelsretten eller gøre det i denne Lov, hvis det kunde lade sig gøre, for Patentsageres Skyld. Thi hvor mange af disse Sager er der mellem Nat og Dag? Er der nogen, der har Forestilling om, hvor hyppigt det er, at der strides om Patenter? Efter min Erfaring gaar det ikke saa overordentlig hyppigt paa. Jeg tror ikke, det er Sager, som paa nogen Maade forekomme i et saadant Antal, at der kan være Tale om at organisere en Domstol med særligt Hensyn dertil. Men selv om man vilde gøre det, selv om man altsaa af den Grund, jeg har nævnt, vilde mene, at det dog var heldigt, skal jeg bemærke, at man ikke efter min Opfattelse kan drage en analogisk Slutning derfra, at man har en Sø- og Handelsret til at afgøre Sø- og Handelsager, til, at man ogsaa bør have en Patentret til at afgøre Patentsager. Thi hvad er det, der er det ejendommelige, og som bevirker, at Sø- og Handelsager have faaet en særlig Domstol? Det er netop det, at de